

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΟ

ΝΕΚΡΟΛΟΥΛΟΥΔΑ.

Ἡ μικρού-
λα περπα-
τούσε σιγά-
σιγά στη
στενή ὁδὸ
τῶν Ἐμπό-
ρων. Δὲ στε-
κότανε κα-
θόλου μπρὸς

ἐπίφοση χώρα.

* * *

Ζητιάνευε, μὰ δὲν μάζεψε πολλὰ πράγματα. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς περιφέρειας ἐκείνης εἶχανε ἕνα σωρὸ μπελάδες στὸ κεφάλι τους καὶ οὔτε κἀν γυρνοῦσαν νὰ τὴν κυττάξουν. Ἄλλοι τὴν ἔπαιρναν γιὰ κλέφτρα καὶ κύτταζαν μὲ μόλις ἀπομακρυνότανε μήπως τοὺς ἔλειπε τίποτα ἀπ' τὴν τσέπη τους. Ἄλλοι, πὶὸ φτωχοὶ κι' ἀπὸ κείνη, τὴν στραβοκύτταζαν ἀνασηκώνοντας ἀδιάφορα τοὺς ὤμους, κι' ἄλλοι πάλι, βλέποντας τὰ κουρέλια τῆς, τὴν ἔδιωχναν ἀπὸ κοντὰ τους μ' ἀηδία.

Στὴν ἀρχὴ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη μὲ δυνατὴ φωνή, ἐπιτακτικὴ σχεδὸν, μὰ πεντάρρα νὰ πάρη ψωμάκι νὰ φάη, μὰ σιγά-σιγά, ὅσο κουραζότανε, τόσο ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς κατέβαινε, γινότανε πὶὸ παρακλητικὸς, ξεψυχώντας στὰ μαραμμένα χεῖλη, ἐνῶ τὰ δάκρυα χάραζαν ὑγρὰ ἀλλάκια πάνω στὸ ἀνιφτο προσωπάκι τῆς. Κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλάη ἀσυναίσθητα, ζητώντας ἐλεημοσύνη μηχανικὰ πειὰ, ὥσπου τὴν ἔπιανε πόνος στὸ στήθος καὶ τῆς κοβότανε ἡ λαλιά. Καὶ τότε ζητοῦσε νὰ συγκινήσῃ τοὺς περαστικούς μὲ τὴν ἀφωρητικὴν ἰκεσίαν τοῦ βλέμματός τῆς. Μὰ καὶ τότε πάλι δὲν ἔκανε τίποτε. Καὶ, κατὰ τὸ βράδυ, μισοπεθαμένη ἀπ' τὴν κούρασι καὶ τὴν πείνα, ἔσερνε μὲ δυσκολία τὰ πόδια τῆς ὡς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας κι' ἔπεφτε στὰ σκαλοπάτια τῆς, βογκώντας σὰν ἄρρωστο ζῶο.

* * *

Μιὰ Κυριακὴ ἀπόγεμα —εἶχε τρεῖς μέρες ἀκριθῶς νὰ θάλῃ μπουκιά στὸ στόμα τῆς— εἶδε στὴ γειτονιά τῆς ἀσυνήθιστη κίνησι. Ὅλοι τραβούσανε κατὰ κεί, κατὰ τὸ ἀγνωστὸ τῆς μέρος τῆς πόλεως, φορώντας τὰ καλά τους. Ἐκανε νὰ ρωτήσῃ δυὸ-τρεῖς περαστικούς τί γινότανε κεί κάτω, στὴ συνοικία τῶν πλουσίων, μὰ κείνοι τὴν ἔσπρωξαν πέρα γιὰ νὰ μὴ τοὺς λερῶσῃ τὰ ρούχα. Καὶ ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, τόσο ἔβλεπε πὼς ἡ γειτονιά τῆς —ὁ κόσμος τῆς ὀλόκληρος— ἐρημωνότανε. Καὶ ὅταν εἶδε τὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν κλειστὰ καὶ σιωπηλὰ, ὅταν κατάλαβε πὼς ἔμεινε ὀλομόναχη ἐκεῖ, σὰ νὰ βρισκότανε σὲ μιὰ νεκρὴ πολιτεία, τὴν ἔπιασε τρομερὸς φόβος, πού ἀποφάσισε νὰ πάη καὶ κείνη κατὰ κεί, κατὰ τὸ ἀγνωστὸ μέρος τῆς πολιτείας γιὰ νὰ ξαναβρεθῇ κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους. Ἐξ ἄλλου, ἴσως ἐκεῖ νὰ βρισκότανε κανεὶς νὰ τῆς δώσῃ τίποτα νὰ φάη. Πεινοῦσε...

Ὅταν πέρασε τὰ ὄρια τῆς γειτονιάς τῆς κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ πέρα, ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ἀπ' τὴν κατάπληξι. Ποτέ τῆς δὲν τὸ φανταζότανε πὼς ὁ ἄλλος κόσμος ἦτανε τόσο ὠμορφος. Εἶδε ἕνα δρόμο φαρδύ, καταστήματα καθαρά, σπιτία ψηλὰ καὶ κάτασπρα, εἶδε ἀνοιχτὸ οὐρανὸ. Ἐέχασε καὶ τὴν πείνα καὶ τὴν κούρασί τῆς καὶ δὲν χόρταινε νὰ βλέπῃ. Καὶ δίσταζε ἀκόμη ἂν ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ; φοβότανε τὸν κόσμον πού τὸν ἔβλεπε νὰ πηγαινοέρχεται σὲ κύματα ταραγμένα.

Ἐξαφνα βλέπει νὰ περνᾷ ἀπὸ μπρὸς τῆς ἕνα ψηλὸ καὶ γυαλιστερό ἀμάξι, μὲ μιὰ ὠραία κυρία πού κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά τῆς ἕνα πελώριο μπουκέτο. Ἄχ! τί ὠμορφα πού ἦτανε τὰ λουλουδία!.. Ἡ μικρὴ δὲν εἶχε πιάσει ποτέ τῆς στὰ χέρια τῆς ἕνα λουλουδί —ἕνα μικρὸ λουλουδάκι, ἕνα μονάχα. Δὲ βάσταξε στὸν πειρασμό.

—Κυρία, κυρία... εἶπε μὲ μιὰ ἀδύνατη μὰ καὶ ζωηρὴ φωνή. Δώστε μου ἕνα λουλουδί.

Ἡ ὠραία κυρία χαμογέλασε. Τράθηξε ἀπ' τὸ μπουκέτο κάμποσα γαρύφαλα καὶ τὰ πέταξε τῆς μικρῆς πού τ' ἔρπαξε ἀμέσως, παραζαλισμένη ἀπ' τὴν χαρὰ τῆς. Δὲν ἔβλεπε πειὰ μπροστὰ τῆς. Κρατοῦσε σφιχτὰ τὰ γαρύφαλλα στὴν ἀγκαλιά τῆς κι' ἔτρεχε σὰν τρελλὴ ἀνάμεσα στὸ πλήθος. Ἐξαφνα ὅμως ἀκούστηκε κάποια σπαρακτικὴ κραυγὴ πόνου κι' ἕνα αὐτοκίνητο σταμάτησε ἀπότομα, ἐνῶ ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ μαζεύεται τριγύρω.

Τὸ δυστυχισμένον κοριτσάκι ξεψυχοῦσε τώρα, μὲ τσακισμένον τὸ στήθος, μὲς στὴ μέση τοῦ δρόμου. Τὸ αὐτοκίνητο τὸ εἶχε πατήσει. Στὸ ἕνα χέρι τοῦ κρατοῦσε ἕνα γαρύφαλλο —καὶ πλήθος ἄλλα γαρύφαλλα ματωμένα ἦτανε πεταμένα γύρω του. Τὸ μισάνοιχτο στόμα τοῦ φανέρωνε τρομερὸ πόνον μὰ καὶ ἀνέκφραστη εὐδαιμονία. Καὶ τὰ μεγάλα καὶ θλιμμένα ματάκια τοῦ κύτταζαν ψηλὰ μ' ἔκφρασι πικρῆς ἀπογοητεύσεως καὶ νοσταλγίας γιὰ κάποιο γλυκὸ ὄνειρον πού σβύστηκε πολὺ σύντομα...

ΜΑΤΘΙΛΔΗ ΣΕΡΑΟ

στὰ μαγαζεῖα δὲ σήκωνε οὔτε στιγμὴ τὸ κεφάλι τῆς νὰ κυττάξῃ τὴ στενὴ λωρίδα τοῦ οὐρανοῦ πού ἀπλωνότανε ψηλὰ, πάνω ἀπ' τὴ διπλὴ σειρὰ τῶν σπιτιῶν κι' οὔτε κἀν ἔβλεπε πού πατοῦσε. Προχωροῦσε μονάχα μὲ σκυφτὸ κεφάλι, σὰ νὰ μετροῦσε τὶς τετράγωνες πέτρες τοῦ πεζοδρομίου.

Ἦτανε μιὰ μικρὴ ζητιάννα. Πεινοῦσε, διψοῦσε, κρύωνε... Ἡ γαμπίτσες τῆς ἦτανε γυμνές καὶ τὰ πόδια τῆς παραμορφωμένα ἀπ' τὶς πέτρες.

Φλεβάρης μῆνας... Καὶ ὅμως, μὲ κείνο τὸ διαβολεμένο κρῦο φοροῦσε μονάχα ἕνα ξεσκισμένο πουκαμισάκι καὶ μιὰ κοντὴ φουστίτσα, πού τὴν εἶχε δεμένη στὴ μέση μ' ἕνα κομμάτι σπάγγου.

Ἡ σάρκα τῆς δὲν εἶχε ἀπάνω τῆς κανένα χρῶμα ζωῆς. Τὰ κόκκαλα τῆς ράχης τῆς φαινότανε σὰ νάθελαν νὰ τρυπήσουν τὸ δέρμα καὶ νὰ πεταχτοῦν ἔξω. Κάτω ἀπ' τὰ κουρέλια ἐκεῖνα μάντευες τὴν ἀρρώστεια καὶ τὴν αἰτία νὰ μαραζώνουν τὸ λεπτὸ τῆς κορμί.

Δὲν ἦταν κἀν ἑπτὰ χρονῶν...

Ἄλλοτε εἶχε καὶ τὴ μητέρα τῆς, πού ζητιάνευε κι' ἐκείνη. Μαζὺ φέρνανε κ' ἡ δυὸ βόλτες στοὺς δρόμους, ζητώντας ἐλεημοσύνη. Κάπου-κάπου ἔτρωγαν ζεστὸ φαί καὶ κάθε νύχτα κοιμόντουσαν πίσω ἀπὸ καμμιὰ πόρτα ἢ σὲ κανένα ἀμάξι. Ἡ μικρὴ ἀκουμποῦσε τὸ κεφάλι τῆς στὰ γόνατα τῆς μαμᾶς τῆς κι' ἔβλεπε ὄνειρα γλυκύτατα. Μὰ ἡ μητέρα τῆς πέθανε ἀπὸ τύφο καὶ τότε ἐκείνη ἔμεινε ἔρημη καὶ πεντάρφανη στοὺς δρόμους τῆς Νεαπόλεως. Οὔτε ἔκλαψε, οὔτε φώναξε καθόλου ὅταν πέθανε ἡ μητέρα τῆς. Εἰς τὴν ἕξω μονάχη τῆς νὰ ζητιανέψῃ, μὰ κείνη τὴν ἡμέρα δὲν ἐμάζεψε τίποτε καὶ κοιμήθηκε νηστικὴ στὰ σκαλιά τῆς ἐκκλησίας τῆς Παναγίας.

Τρία ὀλόκληρα χρόνια ἡ ζωὴ τῆς πέρασε μονότονη, χωρὶς καμμιὰ χαρὰ. Δὲν εἶχε ἰδέαν ἀπ' ὅ,τι γινότανε στὸν κόσμο καὶ δὲ θυμότανε τίποτε ἀπ' τὰ περασμένα. Πρωτὶ-πρωτὶ, ἀπ' τ' ἄγρια χαράματα, ἄρχιζε τὴν περιοδείαν τῆς. Ἡ ὁδὸς τῶν Ἐμπόρων, ἕνας στενὸς καὶ μακρὺς δρομάκος, ἦτανε τὸ βασιλεῖο τῆς. Ἦξερε ὅλα τὰ παρασόκκακα, ὅλες τὶς διόδους, ὅλα τ' ἀδιέξοδα, τ' ἀκάθαρτα καταστήματά τῆς, τὶς χαμηλές πόρτες τῶν σπιτιῶν τῆς. Καὶ πηγαινοέρχονταν ἀκατάπαυστα ἀπ' τὴ γέφυρα ὡς τὴν ἐκκλησίαν. Ἐκεῖ, στεκότανε λίγο, ἔρριχνε μιὰ ματιὰ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ κ' ὑστερα γυρνοῦσε πίσω.

Οἱ στενοὶ ἐκεῖνοι δρομάκοι καὶ ἡ μαύρη δυστυχία, τὰ ἐρειπωμένα αὐτὰ σπιτία καὶ ἡ βρωμερὴ ἀναθυμιάσις πού ἔβγαζαν ἀπ' τὰ λαϊκὰ μαγέρικα, ἡ ὑγρασία, ἡ κακομοιριά, ἡ ἀποκτὴνωσις καὶ ἡ πονηριά —νὰ ποῖος ἦτανε ὁ κύκλος μέσα στὸν ὁποῖο στριφογύριζε. Ἡ ἀλήθεια τώρα εἶνε πὼς κάτι τῆς ἔλεγε, ὅτι πέρα ἀπ' τὴν ὁδὸ τῶν Ἐμπόρων θὰ ὑπῆρχε ἕνας ἄλλος κόσμος... Μὰ τὸν φοβότανε τόσο πολὺ, ὥστε καὶ μόνο ὅταν ἔβαζε μὲ τὸ νοῦ τῆς πὼς θὰ μπορούσε νὰ βρισκόταν ἐκεῖ, κόντευε νὰ τρελλαθῇ. Μόλις ξεπερνοῦσε λίγο τὰ ὄρια τοῦ δρόμου τῆς, φοβότανε τοὺς ἄλλους ζητιάνους πού τὴν ἔδερναν γιὰ νὰ μὴ τοὺς στερῆσῃ καμμιὰ δεκάρα ἐλεημοσύνη, τὰ σκυλιὰ πού τὴ δάγκωναν καὶ τοὺς χωροφύλακας πού τὴν κυνηγοῦσαν νὰ τὴν πιάσουνε. Βρισκόταν ὅμως καντὰ στὰ λημέρια τῆς καὶ τὰ κατάφερνε πάντα νὰ γλυτώσῃ. Μὰ ἐκεῖ κατὰ τὸν ἄγνωστο κόσμον, δὲν θὰ ἤξερε πὼς νὰ προφυλαχτῇ ἀπ' τὸν κίνδυνον... Καὶ γι' αὐτὸ ποτέ τῆς δὲ θὰ τ' ἀποφάσισε νὰ περάσῃ τὸ κατῶφλι πού τὴν χώριζε ἀπ' τὴ μακρυνὴ ἐκείνη κ'